

Sygn. akt IX GC 565/15

WYROK WIMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Marciniak

Protokolant: p.o. stażysty Edyta Budzińska

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2016 roku w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. M.

przeciwko (...) sp. z o.o. w P.

o zapłatę

1. umarza postępowanie co żądania zapłaty kwoty 160.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 7 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 7217 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu

SSO Piotr Marciniak

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 13 maja 2015 r. powód – A. M. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej – (...) sp. z o.o. w P. kwoty 258.400 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że od roku 2009 współpracował z pozwaną, a także (...) S.A., która jest właścicielem 100% udziałów pozwanej spółki. W tym czasie organizował badania marketingowe dotyczące kawy, w konsekwencji czego pozwany zlecił mu przygotowanie oznaczenia opakowań kaw i herbat. Powód podał, że opracowanie projektów graficznych opakowań i systemów identyfikacji (...) (...) A zlecił osobie trzeciej, od której następnie nabył majątkowe prawa autorskie. Podniósł, że obecnie jest właścicielem następujących praw autorskich:

1. Systemu identyfikacji (...),
2. Opakowań:
 - a) kawy (...) łagodna dla żołądka (delikatny smak),
 - b) kawy (...) łagodna dla żołądka (intensywny smak), który jest przetworzeniem w/w projektu,

- c) kawy A.,
 - d) kawy T.,
 - e) kawy instant delikatny smak,
 - f) kawy instant (rozpuszczalna A.), który jest wykorzystaniem projektu opakowania kawy A. i dostosowaniem go do opakowania wykonanego ze szkła,
 - g) kawy instant (rozpuszczalna T.), który jest wykorzystaniem projektu opakowania kawy A. i dostosowaniem go do opakowania szklanego,
1. logo kawa (...) 100% Arabica,
 2. zdjęcia filiżanki wykorzystanej w projekcie opakować kawy.

Zaznaczył, że powyższe prawa nabył na podstawie pisemnych umów, a za ich przekazanie zapłacił ich twórcom wynagrodzenia.

Następnie powód zaznaczył, iż strony prowadziły rozmowy w sprawie korzystania przez pozwaną z opracowanych wzorów. Rozmowy te prowadzone były na przełomie 2011/2012 roku, przy udziale pełnomocnika powoda w osobie M. M. (1). Strona powodowa wskazała, że do zawarcia umowy między stronami nie doszło, jednak mimo tego pozwana bezprawnie oznakowała wskazane powyższej produkty, a także wykorzystwała projekty, do których nie posiada autorskich praw majątkowych w reklamach na różnych nośnikach. W ocenie powoda, wspomniane naruszenie zakwalifikować należy jako zawinione przez pozwaną, albowiem miała ona świadomość kto jest właścicielem tych praw. Powód podał, iż wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 295.200 zł, ta jednak odmówiła wskazując, że korzysta z oznaczeń na mocy umowy z dnia 1 kwietnia 2011 r. zawartej z M. M. (1). Strona powodowa wskazała, iż firma (...) jedynie podnajmowała pomieszczenia u powoda. Ponadto powód zaprzeczył, aby do zawarcia takiej umowy doszło, zaznaczył że nawet jeżeli to takiej umowy by doszło to na jej podstawie nie mogło dojść do przeniesienia praw autorskich, albowiem zbywca ich nie posiadał.

Powód wskazał, iż w/w prawa autorskie wycenił w następujący sposób: system identyfikacji (...) (...)A CI- 20.000 zł, projekty opakowań: kawy (...) łagodna dla żołądka (delikatny smak) – 10.000 zł, kawy (...) łagodna dla żołądka (intensywny smak) – 5.000 zł, kawy A. – 10.000 zł, kawy T. – 10.000 zł, kawy instant delikatny smak – 10.000 zł, kawy instant (rozpuszczalna A.) – 5.000 zł, kawy instant (rozpuszczalna T.) – 5.000 zł, logo kawa (...) 100% Arabica – wykorzystanie zdjęcia filiżanki – 5.000 zł. Łącznie w wysokości 80.000 zł netto. Na podstawie art. 79 ust. 3 b ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych powód domagał się trzykrotności wartości wycenionych wyżej praw, twierdząc, iż pozwana spółka w sposób zawiniony i świadomy dopuściła się naruszenia. Ponadto do wartości przedmiotu sporu powód doliczył kwotę 18.400 zł stanowiącą równowartość podatku VAT od kwoty 80.000 zł.

Dodatkowo powód zaznaczył, że przed wytoczeniem powództwa, w dniu 26 marca 2013 r., zawezwał pozwaną do próby ugodowej.

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2015 r. Sąd zwolnił powoda od opłaty sądowej od pozwu.

W dniu 10 lipca 2015 r. pozwana złożyła odpowiedź na pozew, w której wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 14.400 zł, czyli w wysokości podwójnej stawki minimalnej z uwagi na skomplikowany charakter sprawy i obszerność materiału dowodowego.

W uzasadnieniu pisma pozwana zaprzeczyła, aby powodowi przysługiwały prawa autorskie do utworów wskazanych przez niego w pozwie. Ponadto podała, iż w okresie od września 2010 r. rzeczywiście podjęła działania w zakresie komunikacji z klientami, szczególnie poprzez opakowania i samą identyfikację wizualną, jednakże w tym momencie

nie było wiadomo jaka agencja i czy w ogóle będzie przeprowadzać rebranding. Strona pozwana zaznaczyła, iż na tym etapie otrzymywała propozycje od różnych agencji reklamowych, z których żadna nie pracowała na podstawie własnej przedstawionej oferty, a wyłącznie po ostatecznej pisemnej akceptacji przez pozwaną i podpisaniu umowy, co jest standardową procedurą w pozwanej spółce. Pozwana podkreśliła, że żadna inna agencja poza M. M. (1) nie wykonywała wymienionych przez powoda utworów tj. systemu identyfikacji (...)A CI, opakowań kawy oraz logo kawy (...) 100% Arabica. Strona pozwana podniosła, że wszystkie utwory, do których prawa rości sobie powód, zostały wykonane przez M. M. (1), w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej pod firmą (...), a majątkowe prawa autorskie do nich zostały w całości i bez obciążeń przeniesione na pozwaną, za wynagrodzeniem w kwocie 50.000 zł, które M. M. (1) otrzymała. Pozwana zaznaczyła, że M. M. (1) nabyła elementy dzieła od swojego podwykonawcy w osobie A. R. (1). Dodatkowo pozwana wskazała, iż wspomniana M. M. (1) jako jedyna prowadziła korespondencję mailową z pozwaną spółką, drukarnią i grafikami. Wszystkie wielokrotnie dokonywane zmiany w utworach wprowadzała wyłącznie M. M. (1), co więcej wyłącznie ona wydawała swoim podwykonawcom (szczególnie grafikom) wiążące wytyczne jak mają wyglądać poszczególne elementy graficzne utworów. Pełen nadzór autorski wykonywała wyłącznie M. M. (1), zaś powód nie przejawiał żadnej aktywności w tym zakresie. Powyższe zdaniem pozwanej oznacza, iż powód nie mógł nabyć dla siebie praw autorskich do utworów, których ochrony dochodzi w pozwie. Pozwana nadmienila, iż M. M. (1) już we wcześniejszym okresie wykonywała dla pozwanej badania marketingowe m. in. w oparciu o umowę z dnia 19 stycznia 2011 r. Zdaniem pozwanej, wszystkie wymienione wyżej czynności jednoznacznie wskazują na wyłączny wkład M. M. (1) w powstanie ostatecznych projektów opakowań i CI, a jednocześnie dyskwalifikują twierdzenia powoda, jakoby już w lutym 2011 r. miał od podwykonawców otrzymać gotowe projekty opakowań i CI, te bowiem w rzeczywistości powstały po 1 kwietnia 2011 r. Pozwany wskazał, że identyfikacja wizualna również została w całości stworzona przez M. M. (1) i przekazana w formie książki znaku, powód zaś załączył do pozwu fragmentaryczne wydruki z wersji (...) tego opracowania, które nie wiadomo skąd pozyskał.

Ponadto strona pozwana zaznaczyła, iż powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego, że nabył prawa autorskie do konkretnych utworów graficznych, albowiem z załączonych do pozwu kserokopii umów z podwykonawcami nie okoliczności te nie wynikają. Stąd też nie wiadomo w ogóle co nabył powód od swoich podwykonawców oraz do czego rości sobie pretensje. Strona pozwana wskazała również, że podstawa prawna na której powód oparł swoje roszczenie tj. art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zakresie, w jakim uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej – w przypadku gdy naruszenie jest zawinione – trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i 2 w zw. z art. 31 ust. 3 w zw. z art. 2 Konstytucji, co zostało potwierdzone wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt SK 32/14.

W piśmie datowanym na dzień 7 września 2015 r. powód oświadczył, że M. M. (1) oraz A. R. (2) byli jego stałymi współpracownikami i to na jego zlecenie świadczyli usługi związane ze współpracą z pozwaną spółką.

Na rozprawie w dniu 9 października 2015 r. powód ograniczył żądanie pozwu, wskazując, iż dochodzi zapłaty kwoty 98.400 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty, a kwota ta stanowi odszkodowanie w wysokości wartości wynagrodzenia za przedmiotowe prawa autorskie tj. 80.000 zł netto, powiększona o VAT. W pozostałym zakresie powód cofnął pozew i zrzekł się roszczenia.

W odpowiedzi na powyższe pozwany wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej spółki kosztów procesu w zakresie cofniętego powództwa.

Na rozprawie w dniu 11 marca 2016 r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia (k. 639).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. M. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...)–G.

Pozwana (...) sp. z o.o. w P. prowadzi działalność gospodarczą wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

Okoliczność bezsporna, a nadto: wydruk z CEiDG dot. powoda (k. 7 akt), odpis z KRS pozwanej (k. 8-16 akt).

W 2010 r. M. M. (1), w ramach prowadzonej przez siebie działalności spotkała się z prezesem zarządu pozwanej spółki w celu omówienia rebrandingu marki A..

Po tym spotkaniu M. M. (1) podjęła działania mające na celu stworzenie systemu identyfikacji marki A., a także projektów opakowań kaw, znajdujących się w ofercie pozwanej.

Dowód: zeznania świadka M. W. (5:13-1:43:49 protokołu rozprawy z dnia 11 marca 2016 r.), zeznania świadków B. M. (1) (3:03:38-3:15:00 protokołu z rozprawy z dnia 11 marca 2016 r.), zeznania świadka E. J. (3:15:10-3:24:15 protokołu z rozprawy z dnia 11 marca 2016 r.).

W dniu 11 lutego 2011 r. powód zawarł z A. R. (3) umowę o dzieło, na podstawie której ten ostatni wykonać miał na rzecz powoda projekty opakowań następujących kaw: (...) Łagodna dla żołądka, A., T., (...) instant łagodny smak oraz projektów serii puszek kawy (...), kubka (...) 100% Arabica, oraz logo (...) 100% Arabica C..

W § 3a strony umowy wskazały, że powód nabywać miał autorskie prawa majątkowe do wszelkich dzieł stanowiących utwory prawa autorskiego, które miały zostać stworzone przez A. R. (3) w wykonywaniu niniejszej umowy. Zaś w § 3 b A. R. (1) oświadczył, że przenosi na powoda, a powód nabywa całość autorskich praw majątkowych oraz autorskich praw zależnych do wskazanych w umowie utworów, na wszelkich znanych w dniu zawarcia umowy polach eksploatacji.

Za wykonanie przedmiotu umowy strony ustaliły wynagrodzenie w wysokości 6.000 zł netto, płatne w terminie 7 dni.

Termin rozpoczęcia wykonywania dzieła strony ustaliły na dzień 11 lutego 2011 r., zaś zakończenie na 28 lutego 2011 r.

W dniu 28 lutego 2011 r. A. R. (1) wystawił powodowi fakturę VAT nr (...) tytułem wykonania przedmiotu umowy z dnia 11 lutego 2011 r., na kwotę 7.380 zł brutto, z terminem płatności wyznaczonym na 7 dni.

W dniu 9 marca 2011 r. powód uiścił na rzecz A. R. (1) należność objętą fakturą VAT nr (...).

Dowód: umowa z dnia 11 lutego 2011 r. (k. 411-412 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 28 lutego 2011 r. (k. 413 akt), wydruk z wyciągu bankowego powoda (k. 426),

Ponadto w dniu 7 marca 2011 r. powód zawarł z A. R. (3) kolejną umowę o dzieło, której przedmiotem było wykonanie ilustracji i projektów graficznych systemu identyfikacji dla (...) P. K.(...)A, projektu konkursu dla dzieci M. N. I like my bike. Projekt kota Ramka oraz projekt komunikacji dla marki P. (...).

Przedmiot tej umowy A. R. (3) wykonać miał w terminie od 7 marca 2011 r. do 28 marca 2011 r.

W § 3 a strony umowy wskazały, że powód miał nabyć autorskie prawa majątkowe do wszelkich dzieł stanowiących utwory prawa autorskiego, które stworzone zostały przez A. R. (1) w wykonaniu niniejszej umowy. Zaś w § 3 b A. R. (1) oświadczył, że przenosi na powoda, a powód nabywa całość autorskich praw majątkowych oraz autorskich praw zależnych do wskazanych w umowie utworów, na wszelkich znanych w dniu zawarcia umowy polach eksploatacji.

Za wykonanie przedmiotu tej umowy powód i A. R. (1) ustalili wynagrodzenie w wysokości 6.000 zł netto, płatne w terminie 7 dni.

W dniu 21 marca 2011 r. A. R. (1) wystawił powodowi fakturę VAT nr (...) tytułem wykonania przedmiotu umowy z dnia 7 marca 2011 r., na kwotę 7.380 zł brutto, z terminem płatności wyznaczonym na 7 dni.

Należność objętą fakturą VAT nr (...) powód uiścił na rzecz A. R. (1) w dniu 11 kwietnia 2011 r.

Dowód: umowa z dnia 7 marca 2011 r. (k. 414-415 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 31 marca 2011 r. (k. 416 akt), wyciąg z rachunku bankowego powoda (k. 442 akt).

Ponadto powoda łączyła z A. R. (1) umowa zawarta w 2009 r., w której określili oni zasady wykonywania projektów graficznych, których wykonanie powód powierzał A. R. (1).

Dowód: umowa o współpracy (k. 337-338 akt).

W dniu 1 marca 2011 r. powód zawarł z A. S. umowę, na mocy której zlecił temu ostatniemu wykonanie zdjęcia filiżanki na opakowanie kawy (...) dla firmy (...). Załącznik do tej umowy stanowiły wykonane zdjęcia podpisane przez strony.

Termin rozpoczęcia sesji zdjęciowej strony ustaliły na dzień 3 marca 2011 r., zaś zakończenie i wydanie zdjęć na dzień 8 marca 2011 r.

W § 3 strony umowy ustaliły, iż powód nabyć miał autorskie prawa majątkowe do wszelkich dzieł stanowiących utwory prawa autorskiego, które stworzone zostały przez A. S. w wykonaniu omawianej umowy.

Tytułem wynagrodzenia za wykonanie przedmiotu niniejszej umowy strony ustaliły wynagrodzenie w wysokości 650 zł netto, płatne w terminie 14 dni od otrzymania wystawionej faktury VAT (§ 3 ust. 1 i 3).

W dniu 17 marca 2011 r. A. S. wystawił powodowi fakturę VAT nr (...) tytułem wykonania zdjęcia filiżanki na opakowanie kawy (...), na kwotę 799,50 zł z terminem płatności wyznaczonym na 14 dni.

Dowód: umowa z dnia 1 marca 2011 r. (k. 417-418 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 17 marca 2011 r. (k. 420 akt).

Ponadto tego samego dnia powód zawarł z A. S. umowę, której przedmiotem było wykonanie zdjęcia filiżanki na opakowanie kawy T. i A. dla firmy (...).

Termin rozpoczęcia sesji zdjęciowej strony ustaliły na dzień 4 marca 2011 r., zaś zakończenie i wydanie zdjęć na dzień 8 marca 2011 r.

W § 3 strony umowy ustaliły, iż powód nabyć miał autorskie prawa majątkowe do wszelkich dzieł stanowiących utwory prawa autorskiego, które stworzone zostały przez A. S. w wykonaniu omawianej umowy.

Tytułem wynagrodzenia za wykonanie przedmiotu niniejszej umowy strony ustaliły wynagrodzenie w wysokości 650 zł netto, płatne w terminie 14 dni od otrzymania wystawionej faktury VAT (§ 3 ust. 1 i 3).

W dniu 17 marca 2011 r. A. S. wystawił powodowi fakturę VAT nr (...) tytułem wykonania zdjęcia filiżanki na opakowanie kawy T. i A., na kwotę 799,50 zł z terminem płatności wyznaczonym na 14 dni.

Dowód: umowa z dnia 1 marca 2011 r. (k. 421-422 akt), faktura VAT nr (...) z dnia (...) (k. 424 akt).

Należności z faktur nr (...) powód uiścił na rzecz A. S. w dniu 19 kwietnia 2011 r.

Dowód: wyciąg z rachunku bankowego powoda (k. 441 akt).

W dniu 14 kwietnia 2011 r. M. M. (1) zwróciła się do prezesa zarządu pozwanej spółki – (...) o przygotowanie umowy, której przedmiotem miało być wykonanie prac związanych z uporządkowaniem port folio pozwanej, a której stronami miał być A. M. i pozwana. W mailu tym M. M. (2) zaznaczyła, iż prawa autorskie do projektów należą do powoda, zaś ona posiada notarialnie poświadczone pełnomocnictwo do prezentowania powoda.

W odpowiedzi na tego maila M. K., działając w imieniu pozwanej, odmówił podpisania umowy z powodem, wskazując, iż wykonanie przedmiotu umowy powierzył M. M. (1) i nie zgadzał się na zmianę wykonawcy.

Dowód: wiadomości e-mail z dnia 14 kwietnia 2011 r. (k. 27-28 akt), zeznania prezesa zarządu pozwanej spółki (k. 761 akt).

W drugiej połowie kwietnia 2011 r. pozwana zawarła z M. M. (1), prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę, której przedmiotem było wykonanie projektu corporate identity (...)(...)A oraz serii opakowań w ramach strategii portfelowej pozwanej spółki, obejmującej składające się na portfolio zarówno produkty w ramach masterbrandu (...) jak i występujące pod wynikającymi z CI logotypem (...) (...). Przez strategię portfelową strony umowy rozumiały ułożenie marek i produktów w ramach portfela marek oraz ich wzajemne relacje wynikające z architektury. Strony omawianej umowy uzgodniły dodatkowo, iż M. (...)a oparty miał być o koncept funkcjonalny i pozwalać miał na przeniesienie go na inne kategorie produktów. M. korporacyjna (...) (...) dotyczyła pozostałych, nie objętych masterbrandem produktów, przy czym miała być ona odzwierciedleniem najważniejszych wartości zlecającego.

W ramach opisywanej umowy pozwana zleciła M. M. (1) wykonanie: projektów opakowań następujących kaw: (...) Łagodna dla żołądka N., (...) Łagodna dla żołądka E., (...) Łagodna dla żołądka C., instant Łagodny Smak, instant w linii N. (...), instant w linii E. (...), mielona A., A. instant, mielona T., instant T., mielona i ziarnista (...), a także zmianę projektów opakowań herbat: R., R. zielona, Mięta marokańska, Y. Mate, T., Safari, Y., Pu-erh, Y. oraz India.

Ponadto umowę tą pozwana zleciła M. M. (1) wykonanie systemu identyfikacji dla P. K. (...). System ten zawierać miał: konstrukcję znaku słowno-graficznego, wersje kolorystyczne znaku, stosowanie znaku na tłach, pole ochronne znaku, typografię, projekt wizytówki, papier listowy, papier firmowy, układ i kolorystykę koperty, oznakowanie samochodu firmowego oraz ubiór firmowy przedstawiciela handlowego.

Strony umowy ustaliły dodatkowo, że wykonawca – M. M. (1) miała przekazać pozwanej przedmiot umowy w postaci dokumentacji projektowej, składającej się z projektu z opisem technicznym oraz części opisowej, w której miało znaleźć się uzasadnienie wprowadzonych zmian. Dokumentacja projektowa miała zostać sporządzona w wersji papierowej oraz na nośnikach elektronicznych w wersjach do edycji, odpowiednich dla dalszego przetwarzania. Warunkiem wypłaty wynagrodzenia było przekazanie dokumentacji projektowej.

Za wykonanie przedmiotu umowy pozwana zobowiązała się zapłacić M. M. (1) wynagrodzenie w wysokości 55.000 zł netto, w terminie 14 dni na podstawie dostarczonej faktury VAT. Ponadto w terminie 3 dni od podpisania umowy pozwana miała zapłacić wykonawcy zaliczkę w kwocie 20.000 zł netto (§ 2 umowy).

W § 3 ust. 1 omawianej umowy ustalono, iż pozwana nabywała autorskie prawa majątkowe do wszelkich dzieł stanowiących utwory prawa autorskiego, które stworzone zostały przez M. M. (1) w wykonaniu niniejszej umowy.

W związku z powyższym M. M. (1) przeniosła na pozwaną, całość autorskich praw majątkowych oraz autorskich praw zależnych do przedmiotu umowy, na wszelkich znanych w dniu zawarcia umowy polach eksploatacji. W § 3 ust.1 pkt e strony opisywanej umowy ustaliły, iż wynagrodzenie za wykonanie przedmiotu umowy, określone w § 2, obejmowało pełne wynagrodzenie z tytułu przeniesienia praw autorskich.

W dniu 1 lipca 2011 r. pozwana i M. M. (1) zawarły aneks do umowy z dnia 1 kwietnia 2011 r., w którym ustaliły, iż ta ostatnia powierzyła firmie (...) prowadzenie swoich spraw finansowych. W związku z powyższym, M. M. (1) oświadczyła, iż upoważniła w/w firmę do sporządzania i dostarczania faktury VAT w jej imieniu, w tym tych dotyczących wynagrodzenia za wykonanie przedmiotu umowy. Jednocześnie M. M. (1) upoważniła pozwaną do przekazywania wynagrodzenia jej należnego na konto wskazane na fakturze wystawionej przez (...) Biuro (...).

Następnie w dniu 2 stycznia 2012 r. pozwana i M. M. (1) zawarły kolejny aneks do umowy z dnia 1 kwietnia 2011 r., w którym oświadczyły, że ta ostatnia wykonała i przekazała zlecającemu przedmiot umowy wraz z wszelkimi prawami związanymi. Ponadto w porozumieniu tym jego strony obniżyły wartość wynagrodzenia wynikającego z umowy o kwotę 5.000 zł.

Dowód: umowa z dnia 2 kwietnia 2011 r. (k. 153-154 akt), aneks z dnia 1 lipca 2011 r. (k. 155 akt), aneks z dnia 2 stycznia 2012 r. (k. 156 akt), zeznania prezesa zarządu pozwanej spółki (k. 761 akt).

W dniu 14 kwietnia 2011 r. M. M. (1) wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 24.600 zł brutto, tytułem zaliczki na wynagrodzenie z umowy z dnia 1 kwietnia 2011 r.

Pozwana uiściła na rzecz M. M. (1) należność wynikającą z w/w faktury VAT w dniu 15 kwietnia 2011 r.

Ponadto M. M. (1), a następnie (...) Biuro (...) wystawili pozwanej następujące faktury VAT z tytułu wynagrodzenia wynikającego z umowy z dnia 1 kwietnia 2011 r.:

- w dniu 27 maja 2011 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 24.600 zł,
- w dniu 4 listopada 2011 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 12.300 zł.

Pozwana odpowiednio w dniach 25 maja 2011 r. oraz 21 listopada 2011 r. uiściła należności objęte w/w fakturami.

Dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 14 kwietnia 2011 r. (k. 157 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 27 maja 2011 r. (k. 158 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 4 listopada 2011 r. (k. 159 akt), wyciąg z rachunku bankowego pozwanej (k. 160-162 akt).

W dniu 30 czerwca 2011 r. M. M. (1) zawarła z A. R. (1) umowę o przeniesienie praw autorskich, na mocy której ten ostatni przeniósł na rzecz M. M. (1) prawa autorskie do projektów graficznych:

- a) opakowania na produkt o nazwie (...) drobno mielona Łagodna dla żołądka Intensywny smak i Delikatny Smak,
- b) opakowania na produkt o nazwie A. kawa drobno mielona,
- c) opakowania na produkt o nazwie T. kawa drobno mielona,
- d) opakowania na produkt o nazwie A. kawa instant,
- e) opakowania na produkt o nazwie T. kawa instant,
- f) opakowania na produkt A. C. Delikatny smak świeżo palonej kawy, kawa instant,
- g) system identyfikacji dla (...) P. K.(...)a,
- h) opakowania na produkt o nazwie R. (...), herbata dla dzieci z czerwono krzewu dla marki (...),

za wynagrodzeniem w wysokości 10% kwoty wypłaconej z tytułu realizacji zlecenia, powiększonej o podatek VAT.

Załącznikami do tej umowy były projekty opakowań wymienionych w tej umowie, paraflowane przez obie strony umowy.

Dowód: umowa o przeniesienie praw autorskich z dnia 30 czerwca 2011 r. wraz z załącznikami (k. 164-167, 272-292 akt).

Systemu identyfikacji (...) ASTRA CI został przez pozwaną zaakceptowany w kwietniu 2011 r.

Projekt opakowania kawy A. pozwana zaakceptowała 29 kwietnia 2011 r. Projekty opakowań kawy (...) Łagodna dla Żołądka Delikatny Smak, (...) Łagodna dla Żołądka Intensywny Smak pozwana zaakceptowała w dniu 20 lipca 2011 r. Akceptację projektu opakowania kawy (...) Delikatny Smak pozwana wyraziła w dniu 1 lipca 2011 r. Projekt opakowania kawy T. pozwana zaakceptowała we wrześniu 2011 r.

Projekty te w formie zaakceptowanej przez pozwaną powstały bezpośrednio przed wyrażeniem przez nią aprobaty na taką ich formę. Wcześniej, od lutego 2011 r. trwały prace na tych projektach, jednak ulegały one wielokrotnym modyfikacjom i zmianom.

Dowód: korespondencja mailowa (k. 243, 245, 250, 255, 257 akt), zeznania świadka M. W. (5:13-1:43:49 protokołu z rozprawy z dnia 11 marca 2016 r.), zeznania świadka E. J. (3:15:10-3:24:15 protokołu z rozprawy z dnia 11 marca 2016 r.).

Pismem z dnia 3 kwietnia 2012 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 295.200 zł tytułem odszkodowania za zawinione naruszenie praw autorskich dotyczących utworów stanowiących przedmiot niniejszej sprawy.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwana, pismem datowanym na dzień 13 kwietnia 2012 r., oświadczyła powodowi, że nabyła prawa majątkowe do wszystkich dzieł stanowiących prawa autorskie, a wskazanych przez powoda w wezwaniu z dnia 3 kwietnia 2012 r. od M. M. (1).

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 3 kwietnia 2012 r. (k. 37 akt), pismo pozwanej z dnia 13 kwietnia 2012 r. wraz z potwierdzeniem nadania (k. 138-139 akt).

W dniu 26 marca 2013 r. powód, działając poprzez profesjonalnego pełnomocnika, złożył w Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w Poznaniu wniosek o zaniechanie przez pozwaną próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 295.200 zł. W uzasadnieniu wniosku wskazał, iż domaga się w/w kwoty z uwagi na świadome naruszenie przez pozwaną przysługujących mu praw autorskich do: systemu identyfikacji (...) (...) CI, a także opakowań kawy (...) łagodna dla żołądka (delikatny smak), (...) łagodna dla żołądka (intensywny smak), A., T., kawy instant delikatny smak, instant rozpuszczalna A., instant rozpuszczalna T. oraz logo kawa (...) 100% Arabica, a także zdjęcia filiżanki wykorzystanej w projekcie opakowania kawy.

Postępowanie pojednawcze zakończyło się na posiedzeniu w dniu 14 maja 2013 r., brakiem zawarcia przez strony ugody.

Dowód: wniosek o zaniechanie do próby ugodowej datowany na dzień 20 marca 2013 r. (k. 30-31 akt, k. 2-3, 10, 15 akt Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu sygn. akt X GCo 151/13).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty załączone do akt sprawy, zeznania świadków oraz w części uznanej za wiarygodne zeznania stron.

Dokumenty prywatne, stosownie do treści 245 k.p.c., stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach, natomiast dokumenty urzędowe stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.). W odpowiedzi na pozew strona pozwana zakwestionowała autentyczność złożonych przez powoda kserokopii dokumentów, w związku z czym powód przedłożył większość dokumentów w oryginałach, dokumenty te Sąd uznał za wiarygodne, albowiem nie wykazywały śladów przerobienia, bądź sfalszowania, żadna ze stron również takich twierdzeń nie podnosiła. Zauważyć także należało, iż autorzy załączonych do akt sprawy dokumentów prywatnych potwierdzili fakt ich sporządzenia m. in. świadek A. R. (1), M. M. (1).

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka I. N. (k. 515-518 akt), albowiem były rzeczowe, jasne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w aktach sprawy. Zeznania te w niewielkim stopniu przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego sprawy, albowiem I. N. zeznał, iż nie posiada wiedzy na temat rozliczeń między powodem a M. M. (1), a dodatkowo nie posiadał również wiedzy dotyczącej tego co konkretnie stanowiło przedmiot przeniesienia praw autorskich na podstawie umów z dnia 11 lutego 2011 r. oraz 7 marca 2011 r.

Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować zeznania świadka M. M. (1) -obecnie W. (k. 639-643 akt), albowiem były one spontaniczne, rzeczowe i spójne wewnętrznie, a ponadto wyróżniały się one wysokim stopniem szczegółowości.

Zauważyć również należało, że zeznania M. M. (1) korespondowały z dokumentami zebranymi w toku postępowania dowodowego, w tym treścią korespondencji mailowej stron, a także zeznaniami pozostałych świadków.

Za wiarygodne, aczkolwiek nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy uznać należało zeznania świadka A. R. (1) (k. 463-647 akt). Świadek ten bowiem w zakresie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy kwestii zasłonił się niepamięcią.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadków B. M. (2) (k. 647 akt), E. J. (k. 647-648 akt) oraz B. G. (k. 740-741 akt), albowiem były jasne, spójne oraz zgodne wzajemnie.

Zeznania świadka R. P. (k. 741-742 akt) Sąd uznał za wiarygodne w całości, gdyż korelowały one z zeznaniami M. M. (1), a także B. G..

Za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał zeznania świadka W. P. (k. 759 akt), gdyż były one zbyt ogólne. Świadek w swoich zeznaniach odnosił się ogólnie co do swojej współpracy z pozwaną i przedstawił udział M. M. (1) w tej współpracy, jednakże świadek nie potrafił wskazać jakiego projektu jego konkretnie projektu współpraca ta dotyczyła.

Sąd dał wiarę w części zeznaniom powoda A. M. (k. 760-761 akt). Za nieprawdziwe Sąd uznał twierdzenia powoda, w których wskazał, iż załączone do pisma z dnia 7 września 2015 r. utwory stanowiły wykonanie umów, na których powód oparł swoje powództwo, albowiem nie znalazły one potwierdzenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym, a co więcej sprzeczne były z zeznaniami świadków, w tym M. M. (1).

Zeznania prezesa zarządu pozwanej spółki (...) (k. 761 akt) Sąd uznał za wiarygodne w całości. Przy ich ocenie Sąd jednak miał na uwadze, iż w znacznej części zeznań M. K. przedstawił swoją ocenę zdarzeń, nie zaś ich przebieg.

Na rozprawie w dniu 10 czerwca 2016 r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka A. S. (k. 742), albowiem pozwany, mimo wezwania, nie uiścił zaliczki na poczet kosztów stawienia tego świadka.

Na rozprawie w dniu 24 sierpnia 2016 r. Sąd oddalił zgłoszony w pozwie i sprecyzowany na rozprawie w dniu 9 października 2015 r. (k. 445) wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, powołany na okoliczność ustalenia wynagrodzenia za utwory stanowiące przedmiot sporu, albowiem wobec niezasadności roszczenia powoda co do zasady (por. rozważania w dalszej części uzasadnienia) opinia na okoliczność wartości wynagrodzenia była zbędna dla sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód domagał się od pozwanej zapłaty odszkodowania z tytułu naruszenia przysługujących mu praw autorskich do utworów wymienionych w pozwie. Utwory te załączył do pisma z dnia 13 stycznia 2016 r. (k. 471-513 akt). Jako podstawę swojego roszczenia strona powodowa wskazał art. 79 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Podejmując obronę strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powoda i ten jako najdalej idący rozważyć należało w pierwszej kolejności.

Roszczenia z tytułu naruszenia praw autorskich – podobnie jak inne roszczenia majątkowe – ulegają przedawnieniu, tzn. że po upływie określonego przepisami prawa czasu ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia (art. 117 § 2 k.c.). Żaden z przepisów ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie wskazuje jednak terminu przedawnienia roszczeń z zakresu prawa autorskiego.

Zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 118 k.c., roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu z upływem lat 10, a w przypadku roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej i roszczeń okresowych – z upływem lat 3.

Wszelkie postacie naruszenia osobistych i majątkowych praw autorskich, jako przejawy bezprawnej ingerencji w sferę praw wyłącznych, stanowią delikty prawa cywilnego (czyny niedozwolone), stąd właściwym jest stosowanie do nich terminów przedawnienia właściwych właśnie dla deliktów, tj. terminów uregulowanych w art. 442¹ k.c.

Stosownie do treści art. 442¹ § 1 zd. 1 k.c., roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Co do zasady zatem, termin przedawnienia w sprawach z zakresu prawa autorskiego wynosi 3 lata od chwili, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednocześnie termin przedawnienia nie może być dłuższy niż 10 lat. Stanowisko to znajduje odzwierciedlenie także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. np. wyrok SN z 14.12.2012, sygn. I CNP 25/12).

Chwilą dowiedzenia się poszkodowanego o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia jest moment otrzymania przez poszkodowanego takich informacji, które obiektywnie oceniając, pozwalają z wystarczająco dużą dozą prawdopodobieństwa przypisać sprawstwo określonemu podmiotowi (por. wyr. SA w Szczecinie z dnia 20 marca 2014 roku, I Aca 606/13, Lex nr 1459039, wyr. SA w Łodzi z dnia 30 września 2014 roku, III APa 17/14, Lex nr 1567018)

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, o szkodzie powód dowiedział się co najmniej w dniu 3 kwietnia 2012 r., w tym dniu skierował bowiem do pozwanej wezwanie do zapłaty odszkodowania z tytułu naruszenia praw autorskich. Zatem termin przedawnienia jego roszczeń z tego tytułu upływał z dniem 3 kwietnia 2015 r.

W ocenie Sądu powód przerwał jednak bieg terminu przedawnienia składając w dniu 26 marca 2013 r. w Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w Poznaniu wnioski o zawezwanie pozwanej do próby ugodowej.

Zgodnie z art. 123 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Skutek przerwania biegu przedawnienia jest taki, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.). W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 k.c.).

Termin przedawnienia roszczeń powoda rozpoczął zatem bieg na nowo w dniu 14 maja 2013 r., tj. w dniu w którym na posiedzeniu pojednawczym strony nie zawarły ugody. Termin ten upłynął by więc z dniem 14 maja 2016 r. Pozew w niniejszej sprawie powód złożył w dniu 13 maja 2015 r., a więc przed upływem terminu przedawnienia.

W toku procesu strona pozwana podniosła, iż z uwagi na lakoniczność złożonego przez powoda wniosku o zawezwanie do próby ugodowej nie sposób ustalić czy dotyczył on roszczenia tożsamego z tym, którego powód domaga się w niniejszej sprawie.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 sierpnia 2006 r. V CSK 238/06 LEX nr 358793, w zawezwaniu do próby ugodowej, zgodnie z art. 185 § 1 k.p.c., należy jedynie zwięźle oznaczyć sprawę. Nie musi ono być, więc tak ściśle sprecyzowane jak pozew (art. 187 k.p.c.). Wskazana zwięźłość sprawy odnosi się jednak przede wszystkim do argumentacji uzasadniającej żądanie oraz przytaczania dowodów na jej poparcie. Wzywając do próby ugodowego załatwienia sprawy wnioskodawca nie może jednak poprzestać tylko na ogólnym kwotowym przedstawieniu swojego żądania, w sytuacji, gdy na jego wiarygodność składają się roszczenia pochodzące z różnych stosunków prawnych, o zróżnicowanej wysokości oraz różnych terminach wymagalności. Jak była o tym mowa wyżej takie oznaczenie żądania uniemożliwia dłużnikowi odniesienia się do niego i racjonalne podejście do ugodowego załatwienia sprawy. Zwięźłe oznaczenie sprawy, o którym mowa w art. 185 § 1 k.p.c. nie zwalnia, więc wnioskodawcy

od ścisłego sprecyzowania jego żądania, tak, aby było wiadomo, jakie roszczenia, w jakiej wysokości i kiedy wymagalne są objęte wnioskiem. Bez tego wymogu nie można byłoby, bowiem wiązać z zawezwaniem do próby ugodowej skutku w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia, skoro z zawezwania nie wynika nawet, z jakimi roszczeniami występuje wnioskodawca.

W ocenie Sądu, wniosek powoda z dnia 26 marca 2013 r. spełniał wyżej wskazane przez Sąd Najwyższy wymagania, a zatem doprowadził do przerwania biegu przedawnienia roszczeń. Zauważyć trzeba, iż we wniosku tym powód określił wysokość żądania, wskazał podstawę na jakiej domagał się od pozwanej zapłaty, a także wymienił utwory, które prawa autorskie do których pozwana miała naruszyć. Utwory te zaś, przynajmniej co do nazwy, tożsame są z tymi, które stanowią przedmiot niniejszego sporu.

W konsekwencji powyższego zbadać należało czy powód posiada wobec pozwanego roszczenie o zapłatę odszkodowania, z uwagi na naruszenie przez tego ostatniego autorskich praw majątkowych do utworów wskazanych w pozwie.

Zgodnie z art. 79 ust. 1 pkt 3 ustawy z 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych, (jednolity tekst – Dz. U. 2006 nr 90, poz. 631 ze zm.) (**dalej pr. aut.**) uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, między innymi naprawienia wyrządzonej szkody (a) albo na zasadach ogólnych (b) albo poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione – trzykrotności stosowanego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu.

W tym miejscu należy podkreślić pewną modyfikację wskazanego wyżej przepisy na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 czerwca 2015 r. sygn. akt SK 32/14. Trybunał za niekonstytucyjny uznał zapis art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b w zakresie możliwości dochodzenia odszkodowania w wysokości odpowiadającej trzykrotności stosowanego wynagrodzenia z tytułu udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. W mocy obowiązującej pozostał art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b w zakresie możliwości dochodzenia dwukrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego domagania się byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. Niezależnie od powyższego dochodzone przez powoda roszczenie nie uchybia przepisom w zaktualizowanym, przez orzeczenie Trybunału, zakresie obowiązywania. Powód bowiem na rozprawie w dniu 9 października 2015 r. ograniczył żądanie pozwu, wskazując, iż dochodzi kwoty 98.400 zł, stanowiącej wynagrodzenie za przedmiotowe prawa autorskie w wysokości 80.000 zł netto, powiększone o kwotę w wysokości równowartości podatku VAT.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana zakwestionowała, aby powodowi przysługiwały prawa autorskie do wskazanych przez niego utworów, jednocześnie podnosząc, iż prawa do tych utworów należą do pozwanej, albowiem nabyła je od M. M. (1), w oparciu o umowę z dnia 1 kwietnia 2011 r., ta zaś prawa do nich nabyła na podstawie umowy łączącej ją z A. R. (1).

Stosownie zatem do reguł obowiązujących w procesie cywilnym, na powodzie zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał obowiązek wykazania, iż przysługują mu prawa autorskie do utworów w postaci:

1.Systemu identyfikacji (...) ASTRA CI,

2.Opakowań:

a)kawy (...) łagodna dla żołądka (delikatny smak),

b) kawy (...) łagodna dla żołądka (intensywny smak), który jest przetworzeniem w/w projektu,

c) kawy A.,

d) kawy T.,

e) kawy instant delikatny smak,

f) kawy instant (rozpuszczalna A.), który jest wykorzystaniem projektu opakowania kawy A. i dostosowaniem go do opakowania wykonanego ze szkła,

g) kawy instant (rozpuszczalna T.), który jest wykorzystaniem projektu opakowania kawy A. i dostosowaniem go do opakowania szklanego,

3. logo kawa (...) 100% Arabica,

4. zdjęcia filiżanki wykorzystanej w projekcie opakowań kawy.

Ponadto aby uzyskać korzystne dla siebie rozstrzygnięcie powód winien wykazać, iż pozwany naruszył należące do niego prawa autorskie oraz wysokość szkody tj. wysokość wynagrodzenia, które w chwili dochodzenia odszkodowania byłoby mu należne tytułem udzielenia zgody na korzystanie z utworu.

Zaznaczyć przy tym wypada, iż strony nie toczyły sporu co do tego, iż wskazane przez powoda opakowania, logo, zdjęcia oraz system identyfikacji stanowiły utwory w rozumieniu art. 1 pr. aut. Okoliczność ta nie budziła również wątpliwości Sądu. Utwory te korzystały zatem z ochrony przewidzianej w ustawie pr. aut.

W ocenie Sądu, strona powodowa nie zdołała wykazać, iż przysługuje jej prawo do wskazanych w pozwie utworów.

W zakresie opakowań kaw, a także logo kawy (...) 100% Arabica oraz systemu identyfikacji marki P. (...) powód co prawda przedłożył łączące go z A. R. (3) umowy o dzieło z dnia 11 lutego 2011 r. oraz 7 marca 2011 r., z których wynika, iż zlecił on temu ostatniemu ich wykonanie oraz, że A. R. (1) przeniósł na powoda majątkowe prawa autorskie do nich. Nie mogło jednak umknąć uwadze Sądu, iż powód nie udowodnił jakie utwory, na podstawie tej umowy A. R. (1) wykonał, a w konsekwencji prawa do jakich utworów A. R. (1) zobowiązał się przelać na powoda. Zauważyć trzeba, iż powód nie przedłożył żadnego dokumentu, który wskazywałby, iż A. R. (1) przekazał mu jakiegokolwiek efekty swojej pracy, brak jest bowiem protokołu z odbioru przedmiotu umowy. Co więcej twierdzeń powoda, jakoby załączone do pisma z dnia 13 stycznia 2016 r. utwory powstały w wykonaniu umów z dnia 11 lutego 2011 r. oraz 7 marca 2011 r. nie potwierdził świadek A. R. (1), który zasłonił się niepamięcią w tym zakresie. Podkreślić również wymaga, że zeznania powoda w tym zakresie okazały się niekonsekwentne, albowiem z jednej strony twierdził on, iż umowy te miały załączniki w postaci dzieł, jednocześnie twierdząc, iż utwory te ulegały kolejnym modyfikacjom. Na uwadze należało jednak mieć, iż jak wynika z zeznań świadka M. M. (1) (obecnie W.) utwory wykorzystywane przez pozwaną powstały znacznie później, twierdzenia te zaś znalazły oparcie w korespondencji mailowej między M. M. (1), a pracownikami pozwanej, z której wynika, iż prace na projektami trwały do września 2011r., a co więcej w toku prac projekty ulegały wielokrotnym modyfikacjom i zmianom. Wobec powyższego, zakładając nawet, iż doszło do wydania powodowi przedmiotów umów z dnia 11 lutego 2011 r. i 7 marca 2011 r. nie można wykluczyć, a wręcz z dużym prawdopodobieństwem przypuszczać należy, iż nie były one tożsame z tymi których obecnie używa pozwana.

Strona powodowa nie zdołała również wykazać, iż przysługuje jej majątkowe prawo autorskie do zdjęcia filiżanki wykorzystywanej przez pozwaną na opakowaniach kaw. Na podstawie dołączonych do pozwu dokumentów, a także zeznań świadków nie sposób bowiem ustalić jaka fotografia powstała w wyniku realizacji umów łączących powoda z A. S. z dnia 1 marca 2011 r. Zauważyć trzeba, że w każdej z tych umów zaznaczono, iż załącznikami do umów miały być wykonane zdjęcia podpisane przez strony, wraz z umowami powód przedłożył zaś wyłącznie fotografie podpisane przez powoda, nie zawierające podpisów A. S.. Wobec powyższego, w sytuacji zakwestionowania tej okoliczności przez stronę pozwaną, nie sposób przyjąć, iż strona powodowa wykazała, iż to właśnie te fotografie stanowiły przedmiot umów z dnia 1 marca 2011 r. Pozwany kwestionował też, by zdjęcia załączone do tych umów wykorzystywane były na opakowaniach objętych pozwem (k. 739). Bez wiadomości specjalnych i zasięgnięcia opinii biegłego, o którego powód nie wnosił, Sąd nie był w stanie ustalić, czy właśnie te zdjęcia wykorzystane zostały na opakowaniach, tym bardziej że załączono je w postaci czarnobiałej, gdy na opakowaniach wykorzystano kolorowe zdjęcia filiżanki.

W tym miejscu wspomnieć wypada, że co prawda z wiadomości mailowej z dnia 14 kwietnia 2011 r. (k. 27 akt) M. M. (1) wskazała, iż działała wyłącznie jako pełnomocnik powoda, jednakże pozostaje to bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Powód wywodził swoje uprawnienie do autorskich praw majątkowych z umów zawartych z A. R. (3) i A. S.. Bezspornym w przedmiotowej sprawie było natomiast, iż powód nie był twórcą dzieł do których rościł sobie prawa, albowiem nie brał udziału w ich tworzeniu, co zresztą wynika z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego. Powód nie wykazał natomiast, czy oraz ewentualnie prawa autorskie do jakich utworów nabył w oparciu o zawarte z A. R. (3) i A. S. umowy. Skoro nie wykazał tych okoliczności, fakt, że w mailu z dnia 14 kwietnia 2011 r. mowa jest o tym że M. M. (1) działa jako pełnomocnik powoda nie miał znaczenia. Brak bowiem było podstaw do przyjęcia, że powód nabył prawa autorskie do spornych utworów i mógł być stroną umowy z pozwaną.

Ponadto wskazać należy, iż stosownie do art. 64 pr. aut. umowa zobowiązująca do przeniesienia autorskich praw majątkowych przenosi na nabywcę, z chwilą przyjęcia utworu, prawo do wyłącznego korzystania z utworu na określonym w umowie polu eksploatacji, chyba że postanowiono w niej inaczej.

Rozwiązanie zawarte w cytowanym art. 64 pr. aut. nawiązuje do przyjętego w nauce i praktyce rozróżnienia umów zobowiązujących od umów rozporządzających. Samo zawarcie umowy o przeniesienie autorskich praw majątkowych - zarówno dotyczącej dzieła już istniejącego, jak i przyszłego - powoduje jedynie powstanie zobowiązania do przeniesienia tych praw. Skutek rozporządzający takiej umowy następuje dopiero później - z chwilą przyjęcia utworu przez kontrahenta twórcy. Uregulowanie to odbiega od zasad kodeksu cywilnego przyjętych dla umów sprzedaży, zamiany, darowizny lub innych umów zobowiązujących do przeniesienia własności rzeczy oznaczonej co do tożsamości (art. 155 § 1 k.c.) albo przeniesienia wierzytelności (art. 510 § 1 k.c.). Umowy te wywołują „od razu” skutek rozporządzający, chyba że przepis szczególny lub umowa stanowią inaczej.

W myśl art. 64 pr. aut. skutek rozporządzający umowy o przeniesienie autorskich praw majątkowych powstaje z chwilą przyjęcia utworu przez nabywcę. (...) Strony mogą w umowie dowolnie określić termin, w którym nabywca zobowiązany jest zadecydować o przyjęciu utworu. Jeżeli tego nie uczyni, zastosowanie znajdzie sześciomiesięczny termin liczony od daty dostarczenia utworu, przewidziany w art. 55 ust. 4 pr. aut. (por. pod red. J. Barty, R. Markiewicza, Prawo Autorskie i Prawa Pokrewne. Komentarz, s. 411-412, Lex Wolters Kluwer business, Warszawa 2011).

Utwory w wersji ostatecznej, którą używa pozwana i do której prawa w niniejszej sprawie przypisywał sobie powód, nie mogły zostać mu przekazane, a tym samym przyjęte przez powoda. Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, część z utworów powstała już po zaprzestaniu przez powoda współpracy z A. R. (1), a także M. M. (1). Powód nie załączył też żadnych dowodów potwierdzających takie przekazanie.

Nie ulega również wątpliwości, iż za takie przyjęcie nie sposób uznać przekazania dzieł M. M. (1), jako pełnomocnikowi powoda. M. M. (1) stanowczo i jednoznacznie zaprzeczyła bowiem, aby w tym zakresie działała jako pełnomocnik powoda, a co więcej pozwana przedłożyła umowy na podstawie których A. R. (2) wykonał na rzecz M. M. (1) przedmiotowe dzieła.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w pkt 2 wyroku powództwo oddalił.

Zgodnie z art. 355 § 1 i § 2 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym.

Na mocy art. 203 § 1 i 4 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W oparciu o wyżej wymienione przepisy Sąd w pkt 1 wyroku Sąd umorzył postępowanie w zakresie w jakim powód ograniczył powództwo i zrzekł się roszczenia tj. co do kwoty 160.000 zł

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt 3 wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda jako stronę przegrywającą, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Przy czym powoda jako przegrywającego należało uznać również w części w której cofnął pozew. Na zasądzone od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania składały się: kwota 7200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wysokość kosztów zastępstwa prawnego Sąd ustalił na podstawie § 6 ust. 7 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanej o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej. W ocenie Sądu nakład pracy pełnomocnika pozwanej nie odbiegał tak znacząco od zwykłych obowiązków pełnomocnika strony, w szczególności w postępowaniu w sprawach gospodarczych, aby uzasadniał przyznanie wyższego wynagrodzenia. Zwrócić należy uwagę, iż prawodawca określając wysokość stawki minimalnej, uzależnił jej wysokość od wartości przedmiotu sporu, zakładając zapewne, że sprawy mające większą wartość przedmiotu sporu są zwykle bardziej skomplikowane, niż drobne sprawy o niewielkie sumy. Stopień skomplikowania sprawy i związany z tym konieczny nakład pracy pełnomocnika strony został zatem już w części ujęty w ramach stawki minimalnej.

/-/ SSO Piotr Marciniak